

Op zijn zachtst gezegd was ze 'speciaal', die Samaritaanse vrouw aan de bron van Jakob. Door haar levenswandel – ze was aan haar zesde man toe – stond ze wellicht buiten de gemeenschap. Vandaar dat ze *rond het middaguur* naar de bron komt om water te putten. Een bron was een ontmoetingsplaats voor de vrouwen, maar *rond het middaguur* was er waarschijnlijk geen volk. Een beeld van de eenzaamheid van de vrouw.

Jezus zit bij de bron en vraagt aan de vrouw: *'geef mij wat te drinken'*. Dat is vreemd en ongewoon. *Joden gaan namelijk niet met Samaritanen om*. Bovendien spreekt een man ook niet zo maar een vreemde vrouw aan. Maar voor Jezus staan er geen muren tussen mensen.

Blijkbaar raakt dat de vrouw. Eerst begrijpt zij het allemaal niet zo goed, maar ze gaat in gesprek: *'u hebt geen emmer, en de put is diep – waar wilt u dan levend water vandaan halen? U kunt toch niet meer dan Jakob, onze voorvader?'*

Jezus maakt haar duidelijk dat het eigenlijk om haar gaat. Daarom de opmerking over haar relaties: *'u hebt vijf mannen gehad, en degene die u nu hebt is uw man niet.'* Dat raakt de vrouw nog meer. Stap voor stap ontdekt zij wie Jezus is: een Jood, meer dan Jakob, onze voorvader, een profeet, de messias, de redder van de wereld.

Zo leert zij in Jezus geloven. Het verhaal geeft een goed beeld van een gelovig groeiproces, dat in werkelijkheid natuurlijk meer tijd vraagt dan één ontmoeting.

De vrouw spreekt over haar geloof met Jezus: *'Onze voorouders vereerden God op deze berg, en bij u zegt men dat in Jeruzalem de*

plek is waar God vereerd moet worden.' Jezus sloopt ook die scheidingsmuur: *'Geloof me, er komt een tijd dat jullie noch op deze berg, noch in Jeruzalem de Vader zullen aanbidden. Er komt een tijd, en die tijd is nu gekomen, dat wie de Vader echt aanbidt, hem aanbidt in Geest en in waarheid.'* God kan niet vastgeprikt worden op een berg of in een tempel. Jezus aanbidt zijn Vader *in Geest en in waarheid*.

Gods Geest is zijn werkzame kracht die ons bezielt en ons doet leven. Gods waarheid heet liefde, Die geestkracht en die liefde zetten mensen op weg naar mensen, zonder scheidingsmuren of vooroordelen. Dat is gebleken in de ontmoeting tussen Jezus en de vrouw. Voor Jezus is het dat wat God wil. Daarom zegt Hij aan zijn leerlingen: *'Mijn voedsel is: de wil doen van hem die mij gezonden heeft en zijn werk voltooien.'*

We bidden dat telkens in het Onzevader: *'Onze Vader in de hemel, laat uw naam geheiligd worden, laat uw koninkrijk komen en uw wil gedaan worden op aarde zoals in de hemel.'* (Matteüs 6, 9-10)

De Samaritaanse vrouw groeit in haar geloof. Zo wordt duidelijk wat Jezus bedoelt met: *'wie het water drinkt dat ik hem geef, zal nooit meer dorst krijgen. Het water dat ik geef, zal in hem een bron worden waaruit water opwelt dat eeuwig leven geeft.'* Geloofsgroei gebeurt binnen in de mens. Die groei geeft leven, eeuwig leven.

Voor alle duidelijkheid: eeuwig leven kan niet herleid worden tot 'leven na de dood'. Eeuwig leven is leven hier en nu, waarin mensen gelukkig zijn met elkaar. En wij geloven en hopen dat het niet door de dood wordt vernietigd.

De vrouw laat haar kruik staan. Plots is het water uit de bron van Jakob niet meer belangrijk. Ze zoekt niet langer de stilte en de eenzaamheid van het middaguur op. Ze gaat naar de stad om aan de mensen te vertellen dat ze de Messias ontmoet heeft. Geloven brengt geloofsgetuigenis met zich mee. De vrouw vertelt over wat ze in haar gesprek met Jezus heeft meegemaakt.

Haar getuigenis is voor andere mensen een uitnodiging om Jezus te ontmoeten en om te luisteren naar zijn Woord. *'Wij geloven nu niet meer om wat jij gezegd hebt, maar we hebben hem zelf gehoord en we weten dat hij werkelijk de redder van de wereld is.'*

Geloven wordt gewekt in ontmoetingen van mens tot mens, waar je geraakt wordt in het diepste van jezelf. De geestkracht van God zendt ons naar elkaar om Gods waarheid, die liefde heet, met elkaar te delen. Dan verdwijnen scheidingsmuren. Dan welt een 'bron van levend water' op, die de dorst naar echt leven, echt samen-leven stilt. Dat is wat God wil: eeuwig leven, geluk, vrede, waar mensen een zegen zijn voor elkaar.

God,
wij danken U
voor de mensen
die ons geholpen hebben
en nog helpen
om te geloven
'in geest en waarheid'
en dat geloof
verder te verdiepen.

Wij danken U
voor die bron
in ons en in medemensen,
waaruit water opwelt
dat eeuwig leven geeft.

God,
zegen ons met uw Geest
en met uw liefde,
opdat uw rijk kome
en uw wil gedaan wordt.

Zo willen wij
– in navolging van Jezus –
redding te brengen in onze wereld.

Amen.

In het Licht van Gods Woord

Kies voor geloven

Vasten 2020 – 3

Zo kwam hij bij de Samaritaanse stad Sichar, dicht bij het stuk grond dat Jakob aan zijn zoon Jozef gegeven had, waar de Jakobsbron is. Jezus was vermoeid van de reis en ging bij de bron zitten; het was rond het middaguur.

Toen kwam er een Samaritaanse vrouw water putten.

Jezus zei tegen haar: 'Geef mij wat te drinken.' Zijn leerlingen waren namelijk naar de stad gegaan om eten te kopen.

De vrouw antwoordde: 'Hoe kunt u, als Jood, mij om drinken vragen? Ik ben immers een Samaritaanse!' Joden gaan namelijk niet met Samaritanen om.

Jezus zei tegen haar: 'Als u wist wat God wil geven, en wie het is die u om water vraagt, zou u hém erom vragen en dan zou hij u levend water geven.'

'Maar heer,' zei de vrouw, 'u hebt geen emmer, en de put is diep – waar wilt u dan levend water vandaan halen? U kunt toch niet meer dan Jakob, onze voorvader?

Hij heeft ons die put gegeven en er zelf nog uit gedronken, en ook zijn zonen en zijn vee.'

'Iedereen die dit water drinkt zal weer dorst krijgen,' zei Jezus, 'maar wie het water drinkt dat ik hem geef, zal nooit meer dorst krijgen. Het water dat ik geef, zal in hem een bron worden waaruit water opwelt dat eeuwig leven geeft.'

'Geef mij dat water, heer,' zei de vrouw, 'dan zal ik geen dorst meer hebben en hoef ik ook niet meer hierheen te komen om water te putten.'

Toen zei Jezus tegen haar: 'Ga uw man eens roepen en kom dan weer terug.'

'Ik heb geen man,' zei de vrouw.

'U hebt gelijk als u zegt dat u geen man hebt,' zei Jezus, 'u hebt vijf mannen gehad, en degene die u nu hebt is uw man niet. Wat u zegt is waar.'

Daarop zei de vrouw: 'Nu begrijp ik, heer, dat u een profeet bent! Onze voorouders vereerden God op deze berg, en bij u zegt men dat in Jeruzalem de plek is waar God vereerd moet worden.'

'Geloof me,' zei Jezus, 'er komt een tijd dat jullie noch op deze berg, noch in Jeruzalem de Vader zullen aanbidden. Jullie weten niet wat je vereert, maar wij weten dat wel; de redding komt immers van de Joden. Maar er komt een tijd, en die tijd is nu gekomen, dat wie de Vader echt aanbidt, hem aanbidt in Geest en in waarheid. De Vader zoekt mensen die hem zo aanbidden, want God is Geest, dus wie hem aanbidt, moet dat doen in Geest en in waarheid.'

De vrouw zei: 'Ik weet wel dat de messias zal komen' (dat betekent 'gezalfde'), 'wanneer hij komt zal hij ons alles vertellen.'

Jezus zei tegen haar: 'Dat ben ik, die met u spreekt.'

Op dat moment kwamen zijn leerlingen terug, en ze verbaasden zich erover dat hij met een vrouw in gesprek was. Toch vroeg niemand: 'Wat wilt u daarmee?' of 'Waarom spreekt u met haar?'

De vrouw liet haar kruik staan, ging terug naar de stad en zei tegen de mensen daar: 'Kom mee, er is iemand die alles van mij weet. Zou dat niet de messias zijn?' Toen gingen de mensen de stad uit, naar hem toe.

Intussen zeiden de leerlingen tegen Jezus: 'Rabbi, u moet iets eten.'

Maar hij zei: 'Ik heb voedsel dat jullie niet kennen.'

'Zou iemand hem iets te eten gebracht hebben?' zeiden ze tegen elkaar.

Maar Jezus zei: 'Mijn voedsel is: de wil doen van hem die mij gezonden heeft en zijn werk voltooien.'

Jullie zeggen toch: "Nog vier maanden en dan komt de oogst"? Ik zeg jullie: kijk om je heen, dan zie je dat de velden rijp zijn voor de oogst! De maaier krijgt zijn loon al en verzamelt vruchten voor het eeuwige leven, zodat de zaaier en de maaier tegelijk feest kunnen vieren. Hier is het gezegde van toepassing: De een zaait, de ander maait. Ik stuur jullie erop uit om een oogst binnen te halen waarvoor je geen moeite hebt hoeven doen; dat hebben anderen gedaan en jullie maken hun werk af.'

In die stad kwamen veel Samaritanen tot geloof in hem door het getuigenis van de vrouw: 'Hij weet alles van me.'

Ze gingen naar hem toe en vroegen hem bij hen te blijven. Toen bleef hij nog twee dagen.

Nog veel meer mensen kwamen tot geloof door wat hij zei; ze zeiden tegen de vrouw: 'Wij geloven nu niet meer om wat jij gezegd hebt, maar we hebben hem zelf gehoord en we weten dat hij werkelijk de redder van de wereld is.'

Johannes 4, 5-42